

Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ (ΧΑΛΙΛ ΓΚΙΜΠΡΑΝ)

Θεέ των χαμένων ψυχών, εσύ που είσαι χαμένος ανάμεσα στους άλλους θεούς, άκουσέ με! Εσύ, μοίρα γλυκιά που μας παραστέκεις, κι εσείς τρελά περιπλανώμενα πνεύματα, ακούστε με: Εγώ, ο πιο ατελής, κατοικώ ανάμεσα σε μια τέλεια φυλή.

Εγώ, ένα ανθρώπινο χάος, ένα νεφέλωμα από συγκεχυμένα στοιχεία, περιφέρομαι ανάμεσα σε ολοκληρωμένους κόσμους, ανάμεσα σε ανθρώπους που έχουν τέλειους νόμους, απαρασάλευτη τάξη και συγκροτημένες σκέψεις. Ανάμεσα σε ανθρώπους που είχαν διευθετημένα όνειρα και τα οράματά τους είναι καταγραμμένα και αρχειοθετημένα. Θεέ μου, οι αρετές των ανθρώπων αυτών είναι μετρημένες, κι οι αμαρτίες τους ζυγιασμένες. Και τα απροσμέτρητα πράγματα που διαβαίνουν στο θαμπό ηλιοβασίλεμα, εκεί που δεν υπάρχει ούτε αμαρτία ούτε αρετή, είναι κι αυτά γραμμένα σε κατάστιχα.

Εδώ οι μέρες και οι νύχτες μοιράζονται σε εποχές συμπεριφοράς και κυβερνιούνται από άψογους, ακριβείς κανόνες. Να τρως, να πίνεις, να κοιμάσαι, να σκεπάζεις τη γύμνια σου και τέλος να κουράζεσαι την πρεπούμενη ώρα. Να δουλεύεις, να παίζεις, να τραγουδάς, να χορεύεις, κι ύστερα να πλαγιάζεις ώσπου το ρολόι να σημάνει την ώρα. Να σκέφτεσαι έτσι, να αισθάνεσαι τόσο, κι ύστερα -μόλις ένα καθορισμένο άστρο

ανατείλει στον ορίζοντα- να σταματάς να σκέφτεσαι και να αισθάνεσαι.

Να ληστεύεις τον γείτονα σου χαμογελώντας, να προσφέρεις δώρα χειρονομώντας κομπάζ, να επαινείς, να κατηγορείς κεκαλυμμένα, να καταστρέφεις ψυχές με ένα σου λόγο, να καις τους ανθρώπους με μιαν ανάσα σου, κι ύστερα μόλις τελειώνει η δουλειά της μέρας να νίπτεις τας χείρας σου.

Ν αγαπάς σύμφωνα με τους κανόνες της τάξης, να ψυχαγωγείς τον καλύτερο εαυτό σου με προσχεδιασμένο τρόπο, να λατρεύεις τους θεούς όπως τους αξίζει, να μηχανορραφείς έντεχνα με τους δαίμονες, κι ύστερα να τα λησμονείς όλα, σαν να έχει πεθάνει η μνήμη σου.

Να σκέφτεσαι υστερόβουλα, να στοχάζεσαι με υπολογισμό, να είσαι ελαφρά ευτυχισμένος και να υποφέρεις αριστοκρατικά κι ύστερα ν' αδειάζεις το ποτήρι ως την τελευταία σταγόνα, για να μπορείς να το γεμίσεις πάλι αύριο.

Όλα αυτά τα πράγματα έχουν τέλεια προβλεψτεί, έχουν αποφασιστικά γεννηθεί, έχουν γαλουχηθεί με φροντίδα, κυβερνιούνται από κανόνες, καθοδηγούνται από τη λογική κι ύστερα -σύμφωνα με προκαθορισμένη μέθοδο- σφαγιάζονται και θάβονται. Κι ακόμα, οι σιωπηλοί τάφοι, που βρίσκονται μέσα στην ανθρώπινη ψυχή, είναι σημειωμένοι κι αριθμημένοι.

Όλα αυτά είναι ένας τέλειος κόσμος, ένας κόσμος ολοκληρωμένης τελειότητας, ένας κόσμος τρανών θαυμάτων, το ωριμότερο φρούτο του θεού τον κήπο, η μεγαλοφυέστερη σκέψη στο σύμπαν.

Αλλά γιατί θεέ μου, πρέπει εγώ να βρίσκομαι εδώ; Εγώ, ένας άγουρος σπόρος ανεκπλήρωτου πάθους, μια καταιγίδα τρελή, εγώ, που δεν γυρεύω ούτε την ανατολή ούτε τη δύση, εγώ, ένα αλλοπαρμένο θραύσμα κάποιου πλανήτη που εξερράγη;

Θεέ των χαμένων ψυχών, εσύ που είσαι χαμένος ανάμεσα στους άλλους θεούς, **γιατί βρίσκομαι εδώ;**

Χαλίλ Γκιμπράν, απόσπασμα από το βιβλίο “Ο Τρελός” εκδόσεις Ιάμβλιχος.

Ο Χαλίλ Γκιμπράν (6 Ιανουαρίου 1883-22 Αυγούστου 1931) ή «ο άνθρωπος από τον Λίβανο», όπως είναι γνωστός στο παγκόσμιο κοινό, υπήρξε ποιητής, φιλόσοφος και εικαστικός καλλιτέχνης. Θεωρείται διάνοια της εποχής μας από τους αραβόφωνους λαούς που γνωρίζουν καλά τα γραπτά του. Ήταν μαθητής του γλύπτη Ογκίστ Ροντέν, ο οποίος συνέκρινε τα έργα του με αυτά του Ουίλιαμ Μπλέικ. Το πιο γνωστό του έργο θεωρείται Ο Προφήτης (1823).

Πηγή: edwhellas.gr

Φωτό: Χαλίλ Γκιμπράν, Βικιπαίδεια